

„Aby ste mi rozumeli, slečna,“ začal kapitán a úkosom na mňa pozrel, „nejde o to, kto ste, ale o to, čo my máme robiť. Sprevádzať večne nespokojnú šľachtu je dosť otravné, ale pátrať po neznámych osobách? To je aspoň poriadna úloha. Musíme si o tých ženách, ktoré hľadáte, povedať viac. Josquin skoro nič nevie.“

Abdo pred nami práve zručne gestikuloval, ruky s roztvorenými prstami držal nad hlavou ako nejaké vtáčie chocholy. Vojak za ním si zložil prilbu – vlastne by som mala povedať *vojačka*. Teraz bolo jasné, že je to žena, líca mala ako jabĺčka a smiala sa, dva zlaté vrkoče mala stočené a pripevnené na temene hlavy. Nasadila Abdovi na hlavu svoju prilbu a veselo vykrikla.

„Prepáčte,“ povedal Moy a popchol koňa. „Musím dohliadnuť na disciplínu.“

„To je jeho dcéra Nan,“ zašepkal mi Josquin a ukázal na ženu. „Skúšajú navzájom svoju trpezlivosť, ale je to spoľahlivá dvojica. Táto čestná stráž si nepotrpi na leňochov a neschopných ľudí, dostať sa na túto pozíciu je naozaj veľká pocta.“

Premýšľala som, ako si vojaci takú poctu zaslúžia. Ninys málokedy pomohol Goreddu vo vojnových časoch. Ale usúdila som, že by nebolo zdvorilé pýtať sa na to.

Ninyský výraz *palasho* sa zvyčajne prekladá ako *palác*, ale Palasho Do Lire so svojimi pieskovcovými múrmi, ktoré v zapadajúcom slnku svietili dooranžova, vyzeralo skôr ako dobre opevnená poľnohospodárska usadlosť. Nízka hranatá stavba obohnaná múrom sa rozprestierala na nevelkom kopci, zo všetkých strán ju obklopovali pasienky ohradené plytkou priekopou. Tá slúžila skôr na to, aby sa dobytok nerozutekal, než aby bránila návštevníkom v prístupe. Naše kone sa zarazili pred dreveným mostíkom, no hneď pribehlo niekoľko pastierov kráv a spevnili ho ešte doskami, aby sa vylakané zvieratá dostali na druhú stranu.

Zo statku vyšiel správca, ktorý sa poznal s Josquinom, pozdravil sa s nami a hneď prikázal húfu paholkov, aby sa postarali o kone. Potom nás cez tehlovú bránu zaviedol na dvor. Z výklenkov v múre nás po-

zorovali sliepky, nejaká stará koza s pokrútenými rohmi a naliatym vemenom pri pohľade na kone nesúhlasne mečala.

Väčšina členov Osmičky sa šla hneď ubytovať do dlhej prístavby. Moy odprevadil Josquina a mňa k mohutnej kamennej sieni, ktorá vyzerala ako stodola s oknami. Abdo chytil Nan za ruku a ťahal ju so sebou. Ospravedlňujúco sa usmievala, mala rovnako hranaté zuby ako jej otec.

Myslí si, že moja prstová reč je lepšia než ktorákoľvek iná, povedal Abdo.

Dostatočný dôvod, povedala som a srdečne som Nan zakývala.

Dvojkridlové vráta boli ozdobené vyrezávaným výjavom lovu na jeleňa, dielom dosť vzácnym, než aby skrášľovalo vráta do stodoly. Mój unavený mozog konečne pochopil, že je to hlavná sieň. Mala som sa pozdraviť a zoznámiť s miestnou šľachtou hneď, zaprášená z cesty, v jazdeckých nohavičiach a kabátiku, v širokom klobúku a čižmách. Zarazila som sa.

Josquin sa zastavil s rukou na kľučke. „Nervózna?“

„Nemala by som sa najskôr preobliecť?“ zašepkala som a usilovala som sa, aby to neznelo vystrašene.

„Aha,“ povedal a zhodnotil ma pohľadom od hlavy až po päty. „Mohli by ste, ak to pre vás toľko znamená. Ale môžem vám niečo navrhnúť?“

Zmialo ma to, ale súhlasne som pokrčila plecami. Zavanul k nám prasací pach.

Stíšil hlas, jeho svetlé oči spozorneli. „Madam Okra vravela, že ste hudobníčka, že vystupujete na verejnosti. Nuž, my kuriéri sme istým spôsobom tiež interpreti. Hovoríme hlasmi grófov, kráľovien, niekedy dokonca svätých. Pekné oblečenie vám môže dodať sebadôveru, ale autorita by aj tak mala vychádzať odtiaľto.“ Zapichol si prst do hrude. „Stojte vzpriamene. Hovorte sebedome a oni vám uveria. Pôjdem tam s vami, budem tlmočiť. Všetko dobre dopadne.“

Znelo to rozumne a ja som už dovedy na verejnosti vystupovala toľko ráz, že som mala odkiaľ čerpať sebadôveru. Zhlboka som sa nadýchla a vošla som do miestnosti podobnej kostolu, ktorej stĺpy podopierali strechu zadymenú od sadzí. Čakala som, že sa ocitnem v nejakej príjímacej miestnosti alebo hodovnej sieni. Možno slúžila aj